

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/126/2018
Identifikačné číslo spisu:	1107226635
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1107226635.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G., bývajúceho v X., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby, so sídlom v Ilave, Mierové námestie 1, zastúpeného JUDr. Barborou Petrovič, advokátkou so sídlom v Trnave, Hlavná 44, proti žalovaným 1/ Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, 2/ Generálnemu riaditeľstvu Zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom v Bratislave, Šagátová 1, 3/ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov, so sídlom v Leopoldove, Gucmanova 19/670, 4/ Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie 199 163,51 Eur, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16 C 122/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. marca 2017 sp. zn. 4 Co 256/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou voči žalovaným 1/ až 4/ domáhal, aby ich súd zaviazal na ospravedlnenie sa žalobcovi za porušenie jeho práva vyplývajúceho zo zákazu diskriminácie, zásady rovnakého zaobchádzania, princípu rovnosti pred zákonom a princípu právnej istoty, a tým aj práv spadajúcich do pôsobnosti práva na ochranu osobnosti. Zároveň sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaných 1/ až 4/ spoločne a nerozdielne na zaplatenie sumy 199 163,51 Eur titulom nemajetkovej ujmy, alternatívne, aby súd zaviazal každého zo žalovaných na zaplatenie uvedenej sumy rovnakým dielom a v prípade, ak by bola žaloba voči niektorému z nich zamietnutá, túto sumu uložil zaplatiť rovnakým dielom zvyšným žalovaným. Dôvodil tým, že v období od marca 2006 do novembra 2007 sa nachádzal v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov (ďalej len „ÚVTOS Leopoldov“), pričom bol umiestnený na oddiel s bezpečnostným režimom, kde mal povolené sledovanie televízie len od 19:00 hod. do 22:00 hod. Mal za to, že v tomto smere s ním bolo zaobchádzané horšie ako s inými odsúdenými v ÚVTOS Leopoldov, ako aj s odsúdenými umiestnenými v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Ilava, dokonca aj s takými, ktorí boli odsúdení za závažnejšie trestné činy a mali možnosť

sledovať televíziu aj celý deň, pričom žalobcovi to nebolo umožnené aj napriek viacnásobným žiadostiam adresovaným vedeniu ÚVTOS Leopoldov. Týmto postupom a nejednotným uplatnením práva na sledovanie televízie došlo podľa neho k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania podľa zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) (ďalej len „antidiskriminačný zákon“), § 3 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z.z.“), čl. 12 ods. 1, čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Svoj nárok si uplatnil aj v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka a podľa § 64 ods. 6 a 7 zákona č. 4/2001 Z.z. o Zbore väzenskej a justičnej strážnej (ďalej len „zákon č. 4/2001 Z.z.“). Výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy (300 000,- Sk mesačne, t. j. za obdobie 20 mesiacov spolu 6 000 000,- Sk) odôvodnil tým, že zásah do svojich práv pociťoval veľmi intenzívne a výrazne, bol frustrovaný a mal pocit nespravodlivosti a krivdy, tento stav pociťoval ako mučenie bez možnosti účinnej obrany.

2. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. októbra 2011 č. k. 16 C 122/2007-240 žalobu zamietol, žalovaným 1/ až 4/ náhradu trov konania nepriznal a odkázal ustanoveného právneho zástupcu žalobcu JUDr. Michala Poláka, Nevädzová 8, Trnava, na uplatnenie si odmeny za zastupovanie žalobcu v konaní na Centrum právnej pomoci, Námestie slobody 12, Bratislava. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca si svoj nárok voči žalovaným uplatnil viacerými právnymi titulmi, a preto skúmal dôvodnosť každého z nich. Vo vzťahu k nároku uplatnenému podľa zákona č. 514/2003 Z.z. uviedol, že pasívne legitimovaným bol v danom prípade len žalovaný 1/, nie aj žalovaní 2/ až 4/, keďže títo neboli označení ako orgány zastupujúce Slovenskú republiku a nespĺňajú podmienky vymedzené ustanovením § 4 tohto zákona. Zároveň konštatoval, že chýbal aj základný predpoklad pre uplatnenie si nároku v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona. Na základe vykonaného dokazovania ďalej dospel k záveru, že žalobca nepreukázal konanie žalovaných, z ktorého by bolo možné dôvodne usudzovať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona. Konanie žalovaných vychádzalo z rešpektovania zákona č. 475/2005 Z.z. a v tom čase platnej a účinnej vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 664/2005 Z.z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „vyhláška č. 664/2005 Z.z.“), pri plnom zachovaní práva odsúdených na kultúrnu a osvetovú činnosť. Nárok žalobcu uplatnený titulom porušenia zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona preto vyhodnotil ako nedôvodný. Vo vzťahu k nároku žalobcu uplatnenému podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka konštatoval nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 1/, keďže v zmysle predmetných ustanovení musí k zásahu dôjsť zo strany konkrétného subjektu, pričom nejde o zodpovednosť štátu, ale o občiansko-právny vzťah. Aj v tomto prípade mal za to, že žalobca nepreukázal základné predpoklady pre priznanie nároku uvedeným právnym titulom, a to (i) neoprávnený zásah do chráneného osobnostného práva, ktorý je objektívne spôsobilý porušiť alebo ohroziť osobnosť fyzickej osoby, (ii) ujmu spočívajúcu v znížení dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere a (iii) príčinnú súvislosť medzi nimi. Dôvodil, že žalobca nepreukázal také protiprávne konanie žalovaných, ktorým malo byť zasiahnutie do jeho práv a ktoré by malo byť v príčinnej súvislosti s ujmou, ktorú ani bližšie neodôvodnil a nepreukázal. Pri nároku žalobcu uplatnenom titulom náhrady škody podľa § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka opakovane konštatoval nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 1/ a pri nároku uplatnenom podľa zákona č. 4/2001 Z.z. nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovaných 1/ až 3/. Žalobca navyše nepreukázal predpoklady pre priznanie nároku uplatneného titulom zodpovednosti za škodu podľa § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka a ani podľa zákona č. 4/2001 Z.z. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p. a § 149 ods. 2 O.s.p.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 15. mája 2013 sp. zn. 4 Co 140/2012 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a v časti týkajúcej sa trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mal za to, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. K nároku žalobcu

uplatnenému podľa zákona č. 514/2003 Z.z. uviedol, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že pasívne legitimovaným bol v danom prípade len žalovaný 1/ v zmysle § 4 tohto zákona a že chýbal aj základný predpoklad pre uplatnenie si nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, keďže podanie žalobcu z 9. júla 2007 adresované žalovanému 4/ nespĺňalo náležitosti žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku. Poukázal tiež na skutočnosť, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup. Uviedol, že samotné postavenie žalobcu ako odsúdeného upravoval zákon č. 475/2005 Z.z., pričom v zmysle § 4 tohto zákona žalobca ako odsúdený bol povinný podrobiť sa obmedzeniam tých základných práv a slobôd, ktorých výkon by bol v rozpore s účelom výkonu trestu alebo ktoré sa nemôžu vzhľadom na výkon trestu uplatniť. Žalobca bol umiestnený v ústave pre výkon trestu odňatia slobody v strednom stupni strázenia v oddiele s bezpečnostným režimom od 14. februára 2006 do 23. novembra 2007 v súlade s § 81 ods. 1 písm. b/ zákona č. 475/2005 Z.z. a zaobchádzanie a režim v oddiele bol vykonávaný v súlade s § 92 vyhlášky č. 664/2005 Z.z. Žalobcovi bolo umožnené sledovanie televízie v súlade s § 34 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z.z. a § 92 ods. 4 vyhlášky č. 664/2005 Z.z., preto konštatoval, že takýmto konaním nedošlo k nesprávnemu postupu. Stotožnil sa tiež so záverom súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o posúdenie nároku žalobcu v zmysle § 11 a nasl. a § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobca nepreukázal zásah do jeho osobnostných práv zo strany žalovaných a ujmu nimi spôsobenú, ani porušenie jeho práv vyplývajúcich z Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V časti trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom uložil súdu prvej inštancie rozhodnúť i o náhrade trov štátu titulom podaného prekladu z cudzieho jazyka a tiež vysporiadať sa s námietkami právneho zástupcu žalobcu, ktorý bol ustanovený Centrom právnej pomoci.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 26. apríla 2016 sp. zn. 5 Cdo 262/2014 rozsudok odvolacieho súdu z 15. mája 2013 sp. zn. 4 Co 140/2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolací súd nenariadil vo veci odvolacie pojednávanie napriek tomu, že išlo o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania (§ 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p), kde boli dané zákonné predpoklady prejednania odvolania žalobcu proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie na odvolacom pojednávaní. Takýmto postupom odvolacieho súdu, ktorý vo veci rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v rozpore s Občianskym súdnym poriadkom, bola žalobcovi odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

5. Odvolací súd po vrátení mu veci najvyšším súdom rozsudkom z 22. marca 2017 sp. zn. 4 Co 256/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ až 4/ nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho i dovolacieho konania. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že nová právna úprava zavedená zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), účinná od 1. júla 2016, zúžila obligatornosť nariadenia pojednávania len na dva prípady uvedené v § 385 ods. 1 C.s.p. tak, že na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Mal za to, že v prejednávanom spore nešlo o ani jeden z uvedených prípadov, a preto prejednal vec bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol (§ 387 ods. 2 C.s.p.), že súd prvej inštancie správne skúmal dôvodnosť jednotlivých právnych titulov, vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, výsledky ktorého náležite zhodnotil, vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Vo vzťahu k nároku žalobcu uplatnenému podľa zákona č. 514/2003 Z.z. súd prvej inštancie správne skonštatoval, že pasívne legitimovaným je v danom prípade len žalovaný 1/ v zmysle § 4 citovaného zákona ako orgán konajúci v mene štátu a že podanie žalobcu z 9. júla 2007 adresované žalovanému 4/ nespĺňalo náležitosti žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku. Mal za to, že v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. nebol splnený ani jeden predpoklad pre priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi, nakoľko nebol preukázaný nesprávny úradný postup, ani vznik škody alebo ujmy mu spôsobenej. Ďalej mal za preukázané, že zo strany žalovaných nedošlo k postupu, ktorý by súvisel s priamou alebo nepriamou diskrimináciou žalobcu, ich postup vychádzal z rešpektovania zákona č. 475/2005 Z.z. a vyhlášky č. 664/2005 Z.z. pri zachovaní práva odsúdených na kultúrnu a osvetovú činnosť. Čo sa týka nároku žalobcu na ospravedlnenie sa mu žalovanými a priznanie nemajetkovej ujmy

podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, a preto nebol dôvodný ani jeho nárok na ním uplatnenú ochranu v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. V prípade nároku žalobcu uplatneného podľa § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že pasívne legitimovaným nie je žalovaný 1/ a v prípade nároku uplatneného podľa zákona č. 4/2001 Z.z. ani žalovaný 2/ a 3/. Súd prvej inštancie tiež správne uzavrel, že nárok žalobcu na ospravedlnenie a zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 199 163,51 Eur podľa § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka a podľa § 64 ods. 6 a 7 zákona č. 4/2001 Z.z. nie je dôvodný, nakoľko žalobcovi nevznikla škoda v dôsledku porušenia právnej povinnosti žalovanými. Odvolací súd sa vysporiadal aj s odvolacou námietkou právneho zástupcu žalobcu ohľadom jeho odkázania súdom na uplatnenie si odmeny za zastupovanie žalobcu na Centrum právnej pomoci, keď dospel k záveru, že táto nebola dôvodná. Výrok o náhrade trov odvolacieho a dovolacieho konania odôvodnil § 396 ods. 1 C.s.p., § 255 ods. 1 C.s.p. a § 453 ods. 3 C.s.p.

6. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie podal z dôvodu zmätočnosti rozhodnutia podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ C.s.p. Namietal, že odvolací súd sa neriadil právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v jeho uznesení z 26. apríla 2016 sp. zn. 5 Cdo 262/2014 a tento nesprávne aplikoval, resp. pri svojom rozhodovaní nezohľadnil, pričom žalobca vyjadril nesúhlas s odôvodnením napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v bodoch 23. až 29. Uviedol, že ďalšie skutkové okolnosti a konkrétny nesprávny a nezákonný postup súdu doplní osobitným podaním a zároveň si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní.

7. Žalovaný 1/ a 4/ sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

8. Žalovaný 2/ a 3/ navrhli dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

10. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

11. V zmysle § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. V zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací

dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

14. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

15. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

16. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolaním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 C.s.p.) žalobca napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie, teda rozhodnutie vo veci samej.

17. Vzhľadom na uvedené toto dovolanie žalobcu posúdil dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že dovolací dôvod, ktorý žalobca uplatnil, treba posúdiť podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

19. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

20. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

21. Žalobca namietal, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ C.s.p. došlo tým, že odvolací súd sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v jeho uznesení z 26. apríla 2016 sp. zn. 5 Cdo 262/2014, keď na prejednanie jeho odvolania voči rozsudku súdu prvej inštancie nenariadil odvolacie pojednávanie.

22. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ C.s.p., sú a/ zásah

súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

23. Podľa § 214 ods. 1 O.s.p., platného a účinného do 30. júna 2016, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

24. Odvolací súd po zrušení jeho (prvého) rozsudku z 15. mája 2013 sp. zn. 4 Co 140/2012 najvyšším súdom ďalej konal a vo veci rozhodol po 1. júli 2016, t. j. v čase, keď bol platný a účinný nový procesný kódex - Civilný sporový poriadok. S poukazom na § 470 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, odvolací súd bol povinný v danej veci pri preskúvaní odvolania žalobcu postupovať v zmysle tohto procesného predpisu.

25. V zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. musí byť obligatórne nariadené odvolacie pojednávanie vždy, ak a/ ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo b/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Či je v konkrétnom prípade nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie strán sporu. Keďže v danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci, a preto nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania v danej veci nevyžadoval dôležitý verejný záujem, rozhodnutie odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý je v súlade so zákonom (§ 385 ods. 1 C.s.p). Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa neprieči zákonu, preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Námetka žalobcu, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., je preto neopodstatnená.

26. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ C.s.p. prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

27. V dovolacom konaní úspešným žalovaným najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo im žiadne trovy nevznikli.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.